

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1292/24
16.4.2025.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Меланије Сантовац, председника већа, Драгане Марчетић и Јасмине Вуковљак Јовановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Мирослав Рњаковић из Београда, Десанке Максимовић 21/5, против тужене UNICREDIT BANK SRBIJA A.D. BEOGRAD, Рајићева 27-29, чији је пуномоћник адвокат Младен Аврамовић из Београда, Сарајевска 31, ради раскида и утврђења ништавости уговора, одлучујући о жалбама тужиоца и тужене, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду П 511/20 од 14.09.2023. године, у седници већа одржаној дана 16.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужиоца и тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 511/20 од 14.9.2023. године у ставу првом и другом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима првостепеног поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Вишег суда у Београду П 511/20 од 14.9.2023. године тако што се обавезује тужена UNICREDIT BANK SRBIJA A.D. BEOGRAD да тужиоцу АА из ... на име трошкова парничног поступка исплати износ од 692.500,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате, у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 511/20 од 14.09.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован главни тужбени захтев тужиоца, да се раскине уговор о кредиту за куповину непокретности бр. ... закључен 15.09.2008. године између тужиоца и тужене услед битно промењених околности.

Ставом другим изреке је усвојен евентуални тужбени захтев тужиоца, па је утврђено да је валутна клаузула у CHF, члан 1 став 1 апсолутно ништава одредба уговора о кредиту за куповину непокретности бр. ... закључен 15.09.2008. године између тужиоца и тужене.

Ставом трећим изреке је одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде тужилац и тужена су благовремено изјавили жалбу побијајући је, тужилац у ставу првом и трећем изреке због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, а тужена у ставу другом изреке из свих законских разлога. Тужена је одговорила на жалбу тужиоца.

Испитујући правилност ожалбене пресуде, применом одредбе члана 386 и 402 Закона о парничном поступку (“Сл. гласник РС”, бр. 72/11, 49/2013 - одлука УС, 74/2013 - одлука УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020 и 10/2023 - др. закон), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца делимично основана, а жалба тужене неоснована.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1,2,3,5,7 и 9 ЗПП на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности, а жалбама парничних странака се не указује на постојање таквих битних повреда поступка због којих би побијана пресуда морала бити укинута.

Према утврђеном чињеничном стању, уговор о кредиту за куповину непокретности ... је закључен 15. септембра 2008. године између тужене UNICREDIT BANK SRBIJA A.D. BEOGRAD, тужиоца, као корисника кредита и ..., као заложног дужника. Кредит је стављен тужиоцу на располагање у облику дугорочног динарског кредита са валутном клаузулом у швајцарским францима. Уговорено је да банка одобрава тужиоцу на период од 25 година износ од 425.730,32 швајцарских франака у динарској противвредности по средњем курсу UNICREDIT BANK SRBIJA A.D. BEOGRAD на дан пуштања средстава, а да ће корисник кредита све плативе износе по уговору, као што су дугована главница и камата, у складу са одредбама уговора, отплаћивати благовремено и у потпуној сагласности са одредбама уговора по продајном курсу банке важећем на дан конкретне отплате, искључиво за намену куповине непокретности четворособног стана у изградњи бр. 6, на другом спрату, површине 112,86 m² и гаражног паркинг места бр. 5, површине 15,50 m², у сутерену стамбене граде, ... у ..., све у складу са уговором закљученим у Београду 5.9.2008. године између ..., као продавца и тужиоца као купца. Одредбом члана 3 уговора тужилац се обавезао да на дуговану главницу кредита, одобреног у складу са одредбама уговора, банци плаћа камату по ефективної каматној стопи која на дан закључења уговора износи 5,07% на годишњем нивоу, почев од дана пуштања кредита у течај. Одредбом члана 7 уговора је уговорено да ће као средство обезбеђења и инструмент наплате потраживања банке служити хипотека I реда, конституисана на основу заложне изјаве заложног дужника, оверене пред надлежним судом, којом ће заложни дужник, неопозиво и безусловно, овластити банку да може, у случају неизмирења или неуредног измирења обавеза по уговору од стране корисника кредита, у складу са

одредбама Закона о хипотеци, своје потраживање намирити вансудском јавном продајом непокретности, која је у његовом искључивом и једином власништву и то четворособном стану у изградњи бр. 6, на другом спрату, повшине 112,86 m² и гаражном паркингу месту бр. 5, повшине 15,50 m², у сутерену стамбене зграде, у ... у ..., на кп ..., уписано у ЛН ... КО ..., као и на основу две бланко соло потписане менице корисника кредита са серијским бр. ... и ... Одредбом члана 8.3. уговора је уговорено да је потписом уговора тужилац изјавио да је упознат и да је неопозиво и безусловно сагласан да банка своје новчано потраживање обезбеђено хипотеком, а које произилази из/или у вези са тим уговором, може уступити трећем лицу без посебне сагласности тужиоца, који ће о уступљеном потраживању заједно са споредним правима бити обавештен у писаној форми. Одредбом члана 10.2. уговора тужилац се својим потписом безусловно сагласио да банка своје новчано потраживање, заједно са споредним правима, а које потраживање произилази из/или у вези са предметним уговором, може уступити трећем лицу без било какве посебне сагласности корисника кредита, који ће о уступљеном потраживању заједно са споредним правима бити обавештен у писаној форми. Одредбом члана 11.1. уговора су уговорне стране сагласно утврдиле да банка има право да једнострано раскине уговор о чему ће обавестити тужиоца као корисника кредита доставом писаног обавештења у случају да: не плати о доспелости било коју обавезу коју има према банци по уговору; да изврши повреду било које друге обавезе преузете уговором; ако је кориснику кредита кредит одобрен на основу нетачних, лажних или фалсификованих података који су били битни са доношење одлуке банке у смислу одобрења истог, а која чињеница буде утврђена након закључења уговора; ако је корисник кредита престао да испуњава услове кредитне способности и ако корисник кредита не искористи одобрена средства сходно намени из чл. 1 уговора, као и у другим случајевима предвиђеним важећим прописима.

Одредбом члана 11.2. је уговорено да ће банка обавестити тужиоца као корисника кредита о раскиду уговора доставом писаног обавештења на адресу означену у предметном уговору. Тужена банка је обавестила тужиоца о: првој хипотекарној опомени, којом се покреће поступак вансудског намирења 27.2.2015. године, у којој је наведено да дужник, уколико жели да избегне продају заложене непокретности, банци исплати до 27.3.2015. године укупан доспели дуг по уговору у износу од 5.584,09 швајцарских франака у динарској противвредности по продајном курсу банке на дан плаћања, увећан за обрачунату редовну и затезну камату, предвиђене уговором које ће се обрачунавати од 27.2.2015. године до исплате, те да уколико дужник не исплати банци дуг у целости у остављеном року, банка ће уговор раскинути и целокупно своје потраживање налатити продајом заложене непокретности у вансудском поступку намирења, чиме ће власник непокретности изгубити и државину на заложеној непокретности; о раскиду уговора о кредиту за куповину непокретности RR 3196/08 од 15.9.2008. године, дана 21.4.2015. године у ком је наведено да укупна обавеза према банци по основу уговора о кредиту за куповину непокретности на дан 21.4.2015. године износи 342.596,00 CHF у динарској противвредности са накнадом по кредиту у износу од 1.706,00 динара, те како није измирио обавезу, то је банка сагласно члану 11 уговора о кредиту стекла право на једностран раскид уговора и наплату свог потраживања у целости и обавештава о раскиду наведеног уговора са свим правним последицама раскида; о раскиду и опомену о продаји непокретности дописом од 29.5.2015. године, у ком је наведено да дужник или власник предмета хипотеке, уколико

хоће да избегне продају заложене непокретности, да уплати до 12.6.2015. године укупан дуг у износу од 343.021,69 швајцарских франака у динарској противвредности по продајном курсу банке на дан плаћања и накнаду по кредиту 20.306.00 динара, увећан за уговорену затезну камату која ће се обрачунавати од 29. 5.2015. године до исплате, као и судске трошкове, те да уколико дужник и власник предмета хипотеке не исплати дуг у целости у остављеном року, заложна непокретност ће бити продата путем продаје непосредном погодбом сходно чл. 36 Закона о хипотеци.

Републички геодетски завод, Служба за катастар непокретности Врачар је, решавајући по захтеву за спровођење промене који је поднела UNICREDIT BANK SRBIJA A.D. BEOGRAD уз: заложну изјаву Ов I/3 бр. 7205/08 оверену у Трећем општинском суду у Београду 23.9.2008. године, копије опомена о продаји од 27.2.2015. године, доказе да су прва опомена и опомена о продаји послате дужнику и власнику непокретности, изјаву повериоца од 22.7.2015. године да дужник није измирио обавезе, донео решење бр. 952-02-12-224/2015 дана 29. јула 2015. године да се дозвољава на гаражи бр. 5, корисне површине 15,50 m² у сутерену зграде и на четворособном стану бр. 6, корисне површине 112,86 m², на другом спрату зграде у ... у ..., постојећих на кп ..., уписано у ЛН ... КО ..., упис терета забележбе хипотекарне продаје, које решење је достављено ..., UNICREDIT BANK SRBIJA A.D. BEOGRAD, АА и архиви РГЗ-а.

Решење Републичког геодетског завода, Служба за катастар непокретности Врачар 952-02-12-224/2015 од 29.7.2015. године постало је правноснажно 29.8.2015. године. Тужена банка је на основу чл. 35 Закона о хипотеци, као хипотекарни поверилац, обавестила тужиоца да је 19.3.2016. године објавила оглас о аукцијској продаји непокретности: четворособног стана бр. 6 на другом спрату, површине 112,86 m² и гаражног паркинг места бр. 5, површине 15,50 m² у сутерену зграде у ... у ... на кп ..., уписан у ЛН ... КО ..., за почетну цену од 215.000,00 евра испод које цене се неће лицитирати, у дневним листовима „Блиц” и „Данас” од ... године као и на сајту www.dobos.rs, да ће се аукцијска продаја одржати у просторијама тужене ... године. Након тога, на основу чл. 36 став 1 Закона о хипотеци, тужена као хипотекарни поверилац и ... д.о.о. као купац су 20.12.2016. године закључили уговор о продаји непокретности, који за предмет има наведену непокретност за укупну купопродајну цену од 225.000,00 евра.

Из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке Драгана Зечевића од 03.11.2016. године је утврђено да је износ кредита који је пуштен у течај 3.10.2008. године по уговору о кредиту ... је 20.740.303,99 динара, што је у моменту пуштања кредита у течај рачунато по средњем курсу Народне банке Србије за швајцарски франак и евро, било 424.326,26 CHF или 270.443,75 EUR. Тужилац је у периоду од 5.11.2008. године до дана вештачења туженој уплатио износ од 10.926.016,66 динара, односно рачунато по средњем курсу НБС на дан уплате за швајцарски франак и евро то износи 133.393,47 CHF, односно 102.622,24 EUR. На дан вештачења, исказано у швајцарским францима и еврима дуг тужиоца према туженој износи 290.932,79 CHF, односно 167.821,51 EUR, у условима односа 1 EUR=1,0838 CHF на дан вештачења. Однос између износа дуга у еврима и швајцарским францима на дан вештачења је 1 EUR=1,7336 CHF, што је више за 60%. После камаћења међусобних давања тужене и тужиоца и утврђивања разлике између окамаћених

давања, износ дуга тужиоца према туженој на дан вештачења исказано у швајцарским францима и еврима по средњем курсу НБС за те валуте износи 243.988,08 CHF, односно 225.122,82 EUR. Од дана потписивања уговора о кредиту 15.9.2008. године до дана вештачења ап्रेसијација швајцарског франка у односу на евро износи 47,98%. У периоду од 15.9.2008. године до дана вештачења депресијација динара у односу на евро износи 61,18%. Од дана увођења евра до 2008. године швајцарски франак је у односу на евро слабио, да би после 2008. године јачао све до дана вештачења, а динар је у односу на швајцарски франак спорије слабио, него у односу на евро до 2008. године, да би после 2008. године до дана вештачења дупло брже слабио према швајцарском франку, него према евр.

Из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке Јованке Косановић од 19.09.2022. године је утврђено да је у периоду отплате кредита до дана израде налаза и мишљења на име измирења доспеле обавезе по основу ануитета доспелих по предметном кредиту, односно доспеле главнице дуга и редовне камате, плаћено укупно 410.495,66 CHF, у противвредности од 43.223.200,13 динара или 362.104,71 евра. Доспела неизмирена обавеза по предметном кредиту, без затезне камате, износи на дан израде овог налаза и мишљења 16.9.2022. године 64.748,04 CHF, у противвредности од 7.901.481,74 динара или 67.340,64 евра, а у целости се односи на главницу дуга. Услови отплате преостале обавезе по предметном кредиту прихватањем могућих модела се не би битно побољшали, а чак би код модела 2 дошло и до повећања преостале обавезе у односу на постојеће услове, док би код модела 3 и модела 4 преостала обавеза остала непромењена. Стање преостале главнице дуга по кредиту на дан 18.1.2015. године је било 337.621,84 CHF, док је доспела неизмирена обавеза на име ануитета износила 3.965,09 CHF, на основу чега је укупна обавеза по предметном кредиту на тај дан износила 341.586,93 CHF, у противвредности од 41.231.591,97 динара, односно 336.108,39 евра. Да је кредит 18.1.2015. године преиндексиран у тада важеће услове за ову врсту кредита, али са индексацијом у валути евро, неизмирена доспела обавеза би на дан 16.9.2022. године била 83.531,67 EUR, у противвредности од 9.801.272,03 динара или 80.315,71 швајцарских франака. Да је кредит 18.1.2015. године преиндексиран у услове који су тада важали за стамбене кредите грађана индексирани у валути евро, обавеза би на дан 16.9.2022. године када је израђен овај налаз и мишљење била већа него по постојећим условима индексације у валути швајцарски франак за 15.567,67 CHF, односно 1.899.790,29 RSD или за 16.191,03 EUR, те да је закључен уговор о конверзији по условима из Закона о конверзији са стањем на дан 5.6.2019. године, укупна обавеза тужиоца у валути швајцарског франка би била мања за 3,11% или 14.761,91 CHF; у валути динара за 3,11% или 1.557.211,41 RSD; у валути евра за 3,14% или 13.209,76 EUR.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, првостепени суд је применом одредби члана 46, 47, 50, 103, 105, 133 став 1, члана 135, 395 и 1065 Закона о облигационим односима и члана 3 став 1 тачка 3 и 7 Закона о заштити потрошача, закључио да је неоснован главни тужбени захтев тужиоца за раскид уговора због промењених околности, имајући у виду да уговор који је већ једнострано раскинут од стране тужене због неиспуњавања обавеза од стране тужиоца као корисника кредита не може поново бити раскинут због промењених околности и донео одлуку из става првог изреке ожалбене пресуде. Одлучујући о евентуалном тужбеном захтеву за утврђивање

ништавости валутне клаузуле, првостепени суд је закључио да је евентуални тужбени захтев тужиоца основан и да је ништава одредба уговора о кредиту о индексирању дуга применом курса швајцарског франка из разлога што тужена у конкретном случају није доставила доказ да је пласирана динарска средства прибавила посредством сопственог задужења у валути швајцарског франка и да је тужиоца као корисника кредита писано упозорила на последице које може изазвати примена уговорене валутне клаузуле, па је донео одлуку из става другог изреке ожалбене пресуде.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио материјално право, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и овај суд као другостепени.

Правилно је поступио првостепени суд када је донео одлуку из става првог изреке пресуде и одбио као неоснован главни тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се раскине уговор о кредиту за куповину непокретности. Како је предметни уговор једнострано раскинут после подношења тужбе, а пре закључења главне расправе, правилно је поступио првостепени суд када је одбио тужбени захтев за раскид уговора због промењених околности. Ово стога што је, приликом доношења мериторне одлуке, суд дужан да узме у обзир све промене у статусу уговора о кредиту, имајући у виду да је одредбом члана 360 став 3 ЗПП, предвиђено да се правоснажност пресуде везује за чињенично стање утврђено до закључења главне расправе. Следствено изнето, а како се једном раскинут уговор не може поново раскинути, без значаја су наводи жалбе тужиоца да основаност тужбеног захтева не може да зависи од дужине трајања поступка.

Осим тога, сагласно одредби члана 133 став 1 Закона о облигационим односима, уговор се може раскинути ако по његовом закључењу, а пре испуњења обавеза, наступе околности које отежавају испуњење обавезе једне стране или ако се због тих околности не може остварити сврха уговора, а у оба случаја у мери која уговор изводи из сфере очекивања уговорних страна и која, по општем мишљењу, његово одржавње чини неправичним, али се уговор неће раскинути ако друга страна понуди или пристане да се одговарајући услови уговора правично измене, а према одредби члана 133 став 4 ЗОО.

Тужилац је имао могућност да у смислу члана 133 став 4 ЗОО одржи уговор на снази, односно да дуг смањи прихватањем понуде тужене за закључење анекса уговора, којим би се изменили услови отплате кредита, сагласно Одлуци Народне банке Србије, или прихватањем понуде тужене за закључење уговора о конверзији кредита у швајцарским францима по члану 3 став 1 и члану 6 став 1 Закона о конверзији стамбених кредита индексираних у швајцарским францима ("Сл. гласник РС" бр. 31/19 од 29. 04. 2019. године) као *lex specialis*.

Како је тужилац имао могућност да одржи наведени уговор на снази, односно да дуг смањи прихватањем понуде тужене за закључење анекса уговора којим би се изменили услови отплате кредита или прихватањем понуде тужене за закључење уговора о конверзији кредита у швајцарским францима, што тужилац није учинио, то

нису испуњени услови за раскид уговора у смислу одредбе члана 133 став 4 ЗОО.

Првостепени суд је правилно закључио да су предметне одредбе уговора о кредиту апсолутно ништаве, те да је основан евентуални тужбени захтев. Ово из разлога јер је основна функција уговарања валутне клаузуле очување еквивалентности узајамних давања и то је једнака тржишна вредност пласираних кредитних средстава у односу на враћени износ динарског дуга. Валутна клаузула није и не може да буде правни основ богаћења даваоца кредита на штету корисника кредита, стицањем несразмерне имовинске користи у односу на реалну тржишну вредност плаћеног динарског износа кредитних средстава. Валутна клаузула је правно допуштена када се банка, давалац кредита, на међународном тржишту задужила у одређеној страниј валути и преузела обавезу да и враћање примљеног износа по том основу реализује у истој валути. У том случају банка је овлашћена да тако прибављена девизна средства непосредно уступи потенцијалним корисницима кредита, сагласно одредби члана 25 Закона о девизном пословању ("Сл. гласник РС", бр. 62/2006, 31/2011, 119/2012, 139/2014 и 30/2018). Банка је дужна да корисника кредита у писаној форми обавести, на њему разумљив начин да извор пласираних динарских средстава кредита није претходно задужење банке у уговором опредељеној валути, већ се курс те валуте примењује само као уговором опредељени начин индексирања пласираних динарских средстава. Поред тога, банка је дужна да корисника кредита писано упозори на могући раст курса швајцарског франка, који би банка као финансијска организација могла и морала да предвиди и да о томе упозна корисника кредита пре закључења уговора, што је све у складу са одредбама чланова 12, 13, 14 - 16 ЗОО. Обавеза банке да поштено поступа и упозори корисника кредита на стварни ризик и економске последице које таква клаузула производи, произлази и из одредаба члана 3, 11, 17 и 18 Закона о заштити потрошача важећег у време закључења предметног уговора о кредиту.

Банка је, као финансијска организација која се професионално бави кредитним пословима, могла и морала предвидети енормни раст курса швајцарског франка у односу на динар, те је била дужна да корисника кредита информисе о свим пословним ризицима и економским последицама које преузима пристајањем да се динарски износ њиховог дуговања индексира применом курса швајцарског франка. Како се ради о уговорној одредби која нарушава еквивалентност узајамних давања даваоца и корисника кредита, то је иста ништава у смислу одредбе члана 103 и 105 ЗОО.

Неосновано се жалбом тужене указује да је девизно порекло средстава пласираних у динарима са СНФ валутном клаузулом које је тужена као банка ставила на располагање тужиоцу као кориснику кредита по предметном уговору о кредиту доказано чланом 12.5 уговора у ком је наведено да се пласман одобрава из иностране кредитне линије Европске банке за обнову и развој, те да су услови из те иностране кредитне линије пренети у саме уговоре. Наиме, у предметном уговору о кредиту је наведено да се кориснику кредита ставља на располагање одређени новчани износ у динарима и да корисник има обавезу да плаћа рату кредита у динарима. То значи да је закључен динарски уговор о кредиту, а да је уговореном валутном клаузулом само успостављен ефикасан механизам заштите од могућих економских појава које могу довести до смањења вредности валуте уговора, односно смањења или немогућности реализације очекиване добити. Међутим, валутна клаузула не може бити правни основ

обогаћења даваоца кредита на штету корисника кредита, стицањем несразмерне имовинске користи у односу на реалну тржишну вредност исплаћеног динарског износа кредитних средстава. Валутна клаузула може уживати судску заштиту само у случају када се њеном применом обезбеђује очување евивалентности узајамних давања у складу са одредбом члана 15 ЗОО.

У члану 12.5 уговора о кредиту је наведено да уговорне стране сагласно утврђују да ће се на све што није регулисано овим уговором, примењивати одредбе важећих законских прописа, као и општа правила и услови пословања UNICREDIT BANK SRBIJA A.D. BEOGRAD, при одобравању хипотекарних (стамбених) кредита (из хипотекарних линија Европске банке за Обнову и развој), који чине саставни део овог уговора о кредиту, а са којима су корисник кредита и заложни дужник упознати пре потписивања истог. Имајући у виду наведено, правилно је првостепени суд оценио да наводи да је банка пласирана динарска средства прибавила посредством сопственог задуживања у тој валути нису утемељени на поузданом писаном доказу јер наведени члан уговора о кредиту не указује на то да су управо та средства, пребачена на рачун тужене, а не нека друга средства, ангажована за реализацију уговора које су парничне странке закључиле, а посебно имајући у виду да то да тужиоцу није исплаћен износ кредита у швајцарским францима, већ му је исплаћена динарска противвредност износа те валуте који се наводи у уговору. Дакле, кредит није одобрен у швајцарским францима, већ у динарима, а швајцарски франак је означен као валута обрачуна.

Не може се сматрати да је корисник кредита општим условима пословања који су му уручени приликом закључења уговора о кредиту као саставни део уговора упозорен о пословним ризицима и економско-финансијским последицама које ће настати применом валутне клаузуле. Потребно је било да буде јасно и прецизно наведено у чему се се састоје те економско-финансијске последице, при чему је кориснику кредита остало непознато како ће будуће промене у курсу валуте у којој је индексиран кредит утицати на његове обавезе и колико ће оне тачно износити. Банка је, као финансијска организација која се професионално бави кредитним пословима, могла и морала предвидети енормни раст курса швајцарског франка у односу на динар, те је била дужна да корисника кредита информише о свим пословним ризицима и економским последицама које преузимају пристајањем да се динарски износ њиховог дуговања индексира применом курса швајцарског франка.

Начело савесности и поштења је опште правило које треба да одреди приступ и понашање банке као даваоца кредита и представља њену законску обавезу засновану на одредби члана 12 ЗОО која обавезује учеснике да се при заснивању облигационих односа и остваривању права и обавеза из тих односа придржавају принципа поштеност промета. Уговор о кредиту је по својој правној природи посебна врста уговора по приступу, па се управо због тога кориснику кредита морају предочити сви економски ефекти кредитног задужења. У супротном, учињени пропусти доводе до непоштовања основних начела облигационог права из чланова 12, 15 и 16 ЗОО. Поступање тужене банке је противно начелу савесности и поштења и одређености уговорне обавезе, па је наведена уговорна одредба изложена последицама ништавости.

Из ових разлога, а како побијана пресуда није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка на које суд пази по службеној дужности, те како је иста

заснована на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању и донета на основу правилне примене материјалног права одлучено је као у ставу првом изреке.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али је нашао да исти нису од утицаја на правилност и законитост побијане пресуде у ставу првом и другом изреке, па их није посебно образлагао.

Међутим, тужилац основано побија законитост и правилност решења о трошковима парничног поступка из става трећег изреке побијане пресуде, с обзиром на то да је донето на основу погрешне примене материјалног права, и то одредби члана 153 и 154 ЗПП, а правилном применом одредаба члана 153 став 2 и члана 154 ЗПП и Тарифног број 13 и 15 Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката тужиоцу припадају трошкови за радње предузете од стране пуномоћника тужиоца из реда адвоката након преиначења тужбе додавањем евентуалног захтева по коме је успео, и то за састав два образложена поднеска износ од по 67.500,00 динара, за заступање на четири одржана рочишта износ од по 72.000,00 динара, за приступ на четири неодржана рочишта износ од по 38.250,00 динара, трошкове вештачења у износу од 40.000,00 динара, за судску таксу на тужбу и пресуду у износу од по 97.500,00 динара, односно укупан износ од 692.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате, у смислу члана 277 и 324 ЗОО.

Из наведених разлога, Апелациони суд је применом одредби члана 390 и 401 тачка 3 одлучио као у ставу првом и другом изреке.

Како тужена није успела у другостепеном поступку, а тужилац је успео само у погледу трошкова поступка, применом одредбе члана 165 став 1 ЗПП одлучено је као у ставу трећем изреке пресуде.

**Председник већа-судија
Меланија Сантовац, ср.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић